

Sabira Ståhlberg

Jagad av vargar

Lecti book studio

**Egon går vilse i skogen.
Han måste hitta hem,
men ingen kan säga
vart han ska gå.**

**På vägen simmar Egon
i en skummande flod.
Han går in i en grotta
och hamnar i en djungel.**

**Bakom honom ylar
de vita vargarna...**

Boken handlar om matsmältningen.

ISBN 978-619-192-136-2 (inbunden)

ISBN 978-619-192-133-1 (PDF)

ISBN 978-619-192-169-0 (EPUB)

Kapitel 5 Tåg

Egon gick långsamt in i skogen.
Massor av trollsländor
jagade myggor på sjön.
Luften som rördes upp av deras vingar
krusade vattnets yta.

Egon gick i minst tjugo minuter.
Plötsligt stannade han.
Mitt i skogen låg en räls.
Vad gjorde den där?
Där det fanns en räls,
måste det gå tåg, funderade Egon.
Det finns säkert också en station.

Egon började följa rälsen.
Det var lättare att gå längs den,
för träden stod tätt på båda sidorna.
– Tut, tut, hördes det bakom Egon.

Han måste hoppa ner från rälsen
och vänta tills tåget åkt förbi.
Snart tutade ett tåg igen.
Det kom tåg från båda hållen.
Folket inne i tågen vinkade till honom.

Rälsen gick i en stor halvcirkel.
– Var finns stationen? pustade Egon.
Han började bli varm
och trött på att hela tiden
hoppa ner från rälsen.
I ändan av halvcirkeln
kom Egon fram till en station.

Det stod Duo på en stor skylt.
Egon klättrade upp på perrongen.
Konstig station.
Det fanns inga trappor.
Det fanns ingen stad eller by kring stationen.
Den stod alldeles ensam mitt i skogen
bland alar och andra lövträd.
Men det fanns en tidtabell
och på perrongen stod massor av folk.

Ett tåg körde in på stationen.
En del av folket försvann in i tåget.
Andra steg av tåget och väntade på nästa.
Det gick tolv olika tåg här, räknade Egon.
A-tåg, L-tåg... De hade olika bokstäver.
Nästan varje minut kom ett tåg in på stationen.

Egon försökte läsa tidtabellen,
men Överby fanns inte på listan.
Självklart, för det gick inget tåg till Överby.
Hans hemstad hade ingen station.
Men han kände inte igen namnet
på en enda station i tidtabellen.

En del tåg var små
med bara ett lok och en vagn.
De körde snabbt iväg.
Andra tåg hade många vagnar.
De var tröga och tog lång tid på sig.

Egon försökte stiga på ett tåg,
men en konduktör stoppade honom.
– Har du biljett? frågade konduktören.
Egon såg sig omkring.
Alla som steg på tåget
hade en biljett i handen.

Endast han var utan biljett.
– Var kan jag köpa en biljett? frågade han.
För sent. Konduktören stängde dörren.
Tåget åkte iväg.
Egon frågade samma sak av en man,
som steg av nästa tåg. Inget svar.
Alla hade bråttom att stiga av och på tågen.

Vart var de på väg?
Varför bytte de tåg på den här
underliga stationen?
Och var köpte de sina biljetter?
Egon gick fram och tillbaka längs perrongen.
Han kände sig yr av allt folk
och tågen som hela tiden passerade.

Egon måste lösa ett olösligt problem.
Han kunde inte åka tåg,
då han inte hade någon biljett.
Han kunde inte köpa biljett,
för det fanns ingen som sålde biljetter.
Och vart skulle han åka?
Han visste inte ens vart tågen var på väg.
Huvudet kändes alldeles tomt.

Då körde ett randigt tåg in på stationen.
Det hade bara en vagn.
Ingen konduktör syntes till.
Vad händer, om jag stiger på tåget?
funderade Egon.
Konduktören kan kasta ut mig
först vid nästa station.
Där kanske det finns en biljettlucka?
Strunt i biljetten. Nu åker vi!

Kapitel 6 Talgoxar

Efter Egon hoppade några flickor på tåget.
De var riktigt söta, tyckte han.
Men de såg alla likadana ut.
Flickorna var bruna i hyn
och hade stora, mörka ögon.
– Vart är du på väg? frågade de Egon.
– Till nästa station, svarade han.
Jag behöver köpa biljett.

Flickorna fnittrade.
De var ännu sötare då de skrattade.
Han försökte tala med dem.
Men de pratade bara sinsemellan
och på något språk han inte förstod.

Flickorna ställde sig omkring honom.
– Har du ingen biljett? frågade de.
Då kommer du nog inte vidare.
Du hittar inga biljetter
vid nästa station heller.
– Varför inte det? undrade Egon.
– För att det inte finns någon som säljer dem,
fnissade flickorna.
– Jag förstår inte.
Alla utom jag har biljetter, sade Egon.
– Självklart, skrattade flickorna.
Du måste vara en främling här.

– Förklara det för mig, uppmanade Egon,
men flickorna bara log.
– Varför kommer du inte med oss?
frågade en av dem.

Vi är på väg till en sjö, där vi ska simma.
Tycker inte du också,
att vädret är för varmt?
Vi smälter bort allihopa.

Flickorna skrattade och dansade runt Egon.
Han visste inte vad han skulle göra,
så han lovade att gå med dem.
Bara sjön inte är av saltsyra,
tänkte han oroligt.
Tåget skakade långsamt framåt längs rälsen.

Egon svettades och kände,
att han gärna ville bada.

Tåget stannade vid en sjö.
Bredvid sjön fanns en liten station.
Flickorna steg av tåget och sprang iväg.
Egon följde efter dem till sjön.
Sjön luktade fränt.
Flickorna dansade på stranden.
De kvittrade och sjöng på sitt språk.
Stora, gula talgoxar flaxade fram till dem.
Flickorna måste tala fåglarnas språk.

Talgoxarna satte sig på flickornas händer.
Sedan fladdrade de ut över sjön
och förvandlades till kristaller.
Kristallerna föll i vattnet och försvann.
De löstes upp i sjön.
– Fåglarna, ropade Egon förtvivlat.
Vad händer med dem?

Flickorna fortsatte att kvittra och dansa.
Deras fötter rörde knappt vid marken.
Vad hände, om flickorna rörde vid honom?